

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 324

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 13 mai 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 122 din 10 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative	2–4
Decizia nr. 132 din 10 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor	5–6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
221. — Hotărâre privind aprobarea stemei comunei Monor, județul Bistrița-Năsăud	7
299. — Hotărâre pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 174/2010 privind stabilirea formei și conținutului permiselor de mic trafic de frontieră	8–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 4 din 16 februarie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 122

din 10 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Carmen Silvana Pop în Dosarul nr. 77/84/2014 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului nr. 661D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 366 din 25 iunie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 12 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 77/84/2014, Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor **Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative**. Excepția a fost ridicată de Carmen Silvana Pop într-o cauză având ca obiect cererea de anulare a unei decizii privind eliberarea din funcția publică de comisar în cadrul Gărzii Financiare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 afectează regimul unor instituții fundamentale ale statului, precum și dreptul la muncă și

la protecție socială, ceea ce este contrar dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție. Astfel, măsura de eliberare din funcție a întregului personal al Gărzii Financiare afectează statutul funcționarului public, care poate fi reglementat numai prin lege organică, conform art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Menționând aspecte din jurisprudența Curții Constituționale, arată că „unul dintre principiile care stau la baza dreptului la muncă este stabilitatea raporturilor juridice”, principiu care își găsește aplicabilitatea *mutatis mutandis* și în raport cu funcționarii publici. Or, încălcarea acestui principiu are drept rezultat înfrângerea principiului constituțional al statului de drept și al supremației Constituției. Totodată, precizează că reorganizarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală prin preluarea personalului Autorității Naționale a Vămilelor, dar prin eliberarea din funcție a personalului Gărzii Financiare, creează o discriminare în ceea ce privește tratamentul aplicat funcționarilor publici din Garda Financiară privind accesul/ocuparea efectivă a funcțiilor publice și încetarea raporturilor de serviciu. Deși în nota de fundamentare, publicată pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice în procesul de adoptare a ordonanței de urgență, s-a prevăzut fuziunea prin absorbție și preluarea activității Gărzii Financiare, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 a fost desființată Garda Financiară, iar personalul acesteia a fost eliberat din funcție, fără să fie preluat, neexistând o justificare rațională pentru neaplicarea aceluiași tratament și funcționarilor Gărzii Financiare.

7. În ceea ce privește afectarea regimului instituțiilor fundamentale ale statului, autorul excepției de neconstituționalitate invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, prin care s-a considerat că sunt instituții fundamentale ale statului cele reglementate în mod detaliat în Constituție, precum și serviciile publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale. În acest context, arată că prevederile art. 1 și art. 19 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 11 și art. 115 alin. (6).

8. De asemenea, susține că, prin Legea nr. 205/2012 privind ratificarea Scrisorii de intenție semnate de autoritățile române la București la 9 iunie 2011, aprobată prin Decizia Consiliului directorilor executivi ai Fondului Monetar Internațional din 27 iunie 2011, a Scrisorii de intenție semnate de autoritățile române la București la 14 septembrie 2011, aprobată prin Decizia Consiliului directorilor executivi ai Fondului Monetar Internațional din 29 septembrie 2011, a Scrisorii de intenție semnate de autoritățile române la București la 2 decembrie 2011, aprobată prin Decizia Consiliului directorilor executivi ai Fondului Monetar Internațional din 19 decembrie 2011, a Scrisorii de intenție semnate de autoritățile române la București la 28 februarie 2012, aprobată prin Decizia Consiliului directorilor executivi ai Fondului Monetar Internațional din

21 martie 2012, și a Scrisorii de intenție semnate de autoritățile române la București la 8 iunie 2012, aprobată prin Decizia Consiliului directorilor executivi ai Fondului Monetar Internațional din 22 iunie 2012, Parlamentul a ratificat 5 scrisori de intenție cu Fondul Monetar Internațional, iar statul român se obligă să modernizeze și să restructureze sistemul administrativ. Din cuprinsul acestor scrisori rezultă intenția statului român de a menține Garda Financiară, și nicidecum desființarea ei. Din această perspectivă, consideră că, prin desființarea Gărzii Financiare, sunt încălcate prevederile art. 11 din Constituție.

9. **Tribunalul Sălaj — Secția civilă** apreciază că dispozițiile art. 1 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 nu sunt neconstituționale, promovarea actelor normative fiind determinată de contextul social, economic, precum și de necesitatea eliminării disfuncționalităților și întăririi aparatului fiscal, de utilizarea resurselor în condiții de maximă eficiență. Textele de lege criticate nu încalcă principiul egalității în drepturi, dreptul la muncă și protecție socială, și nici prevederile art. 115 alin. (6) și art. 11 din Constituție. Astfel, liberul acces la muncă nu înseamnă că statul trebuie să garanteze un loc de muncă, ci că o autoritate nu poate îngredi dreptul de a accede la o funcție. În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 115 alin. (6) din Constituție, instanța judecătorească precizează că Garda Financiară nu este o autoritate publică centrală și nici o instituție publică fundamentală fără de care statul nu ar putea funcționa. De asemenea, nici dispozițiile art. 11 din Constituție nu sunt încălcate, de vreme ce actele juridice internaționale invocate nu sunt, în realitate, tratate internaționale, ci doar angajamente luate de stat, care se obligă să ia măsuri în vederea combaterii evaziunii fiscale.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care face referire la punctul său de vedere exprimat anterior în dosarele Curții Constituționale nr. 351D/2014, nr. 353D/2014 și nr. 370D/2014.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de Agenția Națională de Administrare Fiscală, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 29 iunie 2013. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 24 octombrie 2014, păstrând soluția legislativă criticată.

15. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept, precum și la obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 alin. (1) și (2) referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 73 alin. (3) lit. j) referitor la reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici și art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile și limitele adoptării ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, Decizia nr. 571 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 9 ianuarie 2015, Decizia nr. 679 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 14 ianuarie 2015, și Decizia nr. 719 din 9 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 28 ianuarie 2015, și Decizia nr. 14 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 20 februarie 2015).

17. Astfel, Curtea a reținut, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 vizează restructurarea următoarelor instituții publice: Agenția Națională de Administrare Fiscală [organ de specialitate al administrației publice centrale, instituție publică cu personalitate juridică, cu buget propriu, în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, potrivit art. 18 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 86/2003 privind reglementarea unor măsuri în materie financiar-fiscală], Autoritatea Națională a Vămilor [organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, finanțat de la bugetul de stat, care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit art. 6 alin. (1) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României], Garda Financiară [instituție publică de control, cu personalitate juridică, în subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, finanțată de la bugetul de stat, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare] și direcțiile generale ale finanțelor publice județene (instituții publice cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Finanțelor Publice).

18. De asemenea, Curtea a reținut că scopul măsurii criticate îl reprezintă îmbunătățirea cadrului organizatoric al structurilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, gestionarea eficientă a resurselor financiare alocate, distribuirea eficientă a personalului între diferitele activități ale administrației fiscale, precum și între unitățile de la nivel teritorial, crearea unui nivel regional în scopul îmbunătățirii planificării și controlului, reducerii costului colectării, al sporirii colectării veniturilor, precum și crearea unei noi structuri antifraudă. Așa fiind, Curtea a apreciat că aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, în cauză fiind o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă, independentă de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public, astfel încât nu a reținut critica privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție.

19. Totodată, Curtea a apreciat că măsurile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 nu sunt de natură a încălca art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât, pe de o parte, deși vizează structura organizatorică a unor instituții fundamentale ale statului, nu afectează nici capacitatea

administrativă și nici funcționarea acestora, iar, pe de altă parte, în ceea ce privește Garda Financiară, deși actul normativ prevede desființarea acestei instituții, cu consecința directă a afectării regimului său juridic, aceasta nu reprezintă o instituție fundamentală a statului, care să cadă sub incidența protecției prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

20. În ceea ce privește principiul egalității, prin Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, paragrafele 54—57, Curtea a constatat că cele două categorii de personal între care se realizează comparația de către autorul excepției se află în situații juridice diferite, astfel încât tratamentul juridic diferit este pe deplin justificat. Prin urmare, în cauză nu a fost reținută încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție.

21. Cu privire la critica potrivit căreia dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 sunt neconstituționale, întrucât măsura eliberării din funcție a personalului Gărzii Financiare, adoptată prin ordonanță de urgență, este de natură a afecta statutul funcției publice cu statut special deținută potrivit dispozițiilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003, cu consecința încălcării dreptului fundamental la muncă prevăzut de art. 41 din Constituție, Curtea a reținut, prin aceeași decizie, paragraful 58, că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, potrivit art. 41 din Constituție, dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă. Prin adoptarea măsurii legislative a desființării Gărzii Financiare, cu consecința eliberării din funcție a personalului aferent, nu se îngreădește alegerea profesiei sau a locului de muncă, deoarece activitatea personalului noilor structuri create în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală (A.N.A.F.) trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora. Or, ordonanța de urgență prevede că, în urma preluării activității Gărzii Financiare de către A.N.A.F., se înființează două noi structuri, Direcția generală antifraudă fiscală și, în cadrul acesteia, Direcția de combatere a fraudelor, cu consecința organizării unor concursuri sau examene în scopul numirii personalului care să desfășoare

activitățile care cad în competența noilor structuri. Așa fiind, nimic nu îi împiedică pe foștii angajați ai Gărzii Financiare să opteze pentru înscrierea la procedurile de concurs sau de examen pentru încadrarea în structurile nou-înființate, legea garantând, în condiții de egalitate, accesul la exercitarea unei profesii, recte la cea de funcționar public — inspector antifraudă.

22. Ținând seama de argumentele prezentate, Curtea nu a reținut nici criticile formulate cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 11 din Constituție.

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în jurisprudența Curții evocată anterior își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

24. În fine, Curtea constată că dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție referitoare la reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici nu sunt încălcate. În jurisprudența sa (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 51 din 4 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 17 aprilie 2014), Curtea a statuat că interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii organice privește numai ordonanțele Guvernului adoptate în baza unei legi speciale de abilitare, această interdicție decurgând direct din textul constituțional. O asemenea limitare nu este prevăzută însă de art. 115 alin. (4) din Constituție, referitor la ordonanțele de urgență, care nu reprezintă o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ, adoptat de Guvern, în temeiul unei prevederi constituționale, care permite Guvernului, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unor situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată. Astfel, ordonanțele de urgență pot fi emise de Guvern și în domeniul legilor organice, restricția pentru această categorie de legi nefiind prevăzută decât pentru ordonanțele emise în baza unei legi de abilitare, conform art. 115 alin. (1) din Constituție.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi*,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Carmen Silvana Pop în Dosarul nr. 77/84/2014 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă și constată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sălaj — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

* A se vedea opiniile separate la Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 132

din 10 martie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (3) lit. a)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară
pentru creșterea copiilor**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea în ședința publică a reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, excepție ridicată de Mirela Iordache în Dosarul nr. 310/93/2014 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 899D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând, în esență, că stabilirea duratei și a condițiilor de acordare a dreptului la indemnizația pentru creșterea copilului și a stimulentului de inserție, prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, reprezintă aspecte ce țin de opțiunea legiuitorului și politica sa socială și că acestea nu sunt drepturi fundamentale pentru a se putea susține încălcarea vreunei norme cuprinse în Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 310/93/2014, **Tribunalul Ilfov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor**, excepție ridicată de Mirela Iordache într-o cauză având ca obiect pretenții constând în acordarea stimulentului de inserție prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată că dispozițiile legale criticate încalcă normele cuprinse la art. 20, art. 44 alin. (1) și art. 53 din Constituție și la art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece „condiționează păstrarea unui bun de depunerea unei cereri de reluare a drepturilor într-un termen” de 60 de zile, care este nejustificat și „total nerezonabil”. Se arată că mama cu un copil mai mic de 1 an care se întoarce la serviciu se află într-o condiție specială și nu are la dispoziție timpul necesar să se

adreseze personal autorităților competente în materia acordării indemnizațiilor și dreptului la stimulentul de inserție.

6. **Tribunalul Ilfov — Secția civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Drepturile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 (indemnizații și stimulente de inserție), chiar dacă pot fi încadrate în noțiunea de „bun”, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, suspendarea acordării acestora nu are semnificația unei ingerințe de natură să afecteze dreptul de proprietate, întrucât drepturile sunt reluate în funcție de data la care a fost formulată cererea. Întrucât nu se poate constata încălcarea vreunei prevederi constituționale, nu poate fi primită nici critica referitoare la înfrângerea art. 53 din Legea fundamentală.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost sesizată Curtea, îl constituie prevederile art. 18 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010. Din expunerea argumentelor și circumstanțele litigiului, Curtea constată că autoarea excepției critică, în realitate, doar dispozițiile art. 18 alin. (3) lit. a) din ordonanța de urgență menționată, astfel că prin prezenta decizie, Curtea urmează a se pronunța cu privire la constituționalitatea acestora, care au următorul conținut: „(3) *Reluarea plății drepturilor suspendate în situațiile prevăzute la art. 16 alin. (2) și art. 17 alin. (2) și (3) se face la cerere, după cum urmează:*

a) *începând cu ziua următoare pentru situațiile prevăzute la art. 16 alin. (2) lit. i) și art. 17 alin. (3), dacă cererea a fost depusă în termen de 60 de zile de la acea dată.*”

12. Dispozițiile art. 17 alin. (3), incidente în cauză și la care face trimitere textul legal criticat, au următorul cuprins: „(3) *Dreptul la stimulentul de inserție prevăzut la art. 7 se suspendă începând cu ziua următoare celei în care beneficiarul*

nu mai realizează venituri supuse impozitului și solicită concediul pentru creșterea copilului.”

13. În motivarea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, precum și prevederile art. 1 — *Protecția proprietății* din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autoarea critică dispozițiile art. 18 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 din perspectiva termenului de 60 de zile prevăzut pentru depunerea cererii de reluare a plății stimulentei de inserție, suspendată ca urmare a reîntrării în concediu de creștere a copilului, apreciind, în acest sens, că dreptul la plata stimulentei de inserție se afla deja în patrimoniul său de la momentul primei reveniri în activitatea profesională.

15. Curtea constată că aceste critici sunt neîntemeiate, excepția de neconstituționalitate urmând a fi respinsă. Dreptul la stimulentele de inserție este reglementat de art. 7 din ordonanța de urgență și se cuvine persoanelor care, în perioada în care sunt îndreptățite să beneficieze de concediul (și indemnizația lunară aferentă) pentru creșterea copilului, obțin venituri supuse impozitului. Se cuvine, deci, persoanelor îndreptățite care revin în activitate înainte de epuizarea concediului pentru creșterea copilului, solicitat, după caz, pentru 1, 2, respectiv 3 ani, și se acordă pentru perioada rămasă până la împlinirea vârstei de 2, respectiv 3 ani a copilului. Curtea reține că, în general, drepturile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 se acordă la cerere și cu îndeplinirea unor condiții (a se vedea în acest sens art. 12), iar cele referitoare la stimulentele de inserție, în special, se acordă, potrivit art. 13 alin. (1), pe bază de cerere, însoțită în mod obligatoriu de o serie de acte și documente având rolul de a dovedi îndeplinirea condițiilor prevăzute în acest sens de lege. Totodată, art. 7 alin. (3) din ordonanță prevede că: „(3) În cazul persoanelor care beneficiază de indemnizația lunară și solicită dreptul la stimulente de inserție, plata acestei indemnizații se suspendă”, iar art. 17 alin. (3) precizează că: „(3) Dreptul la stimulente de inserție prevăzut la art. 7 se suspendă începând cu ziua următoare celei în care beneficiarul nu mai realizează venituri supuse impozitului și solicită concediul pentru creșterea copilului.”

16. Sintetizând cele de mai sus și raportându-le la natura criticilor de constituționalitate, Curtea conchide că dreptul la

indemnizația lunară pentru creșterea copilului și cel la stimulentele de inserție nu pot coexista, ele putând fi acordate, în mod evident, doar alternativ. Prin urmare, este absolut necesar ca fiecare modificare a oricărei condiții ce atrage acordarea sau, dimpotrivă, suspendarea/încetarea unuia dintre cele două drepturi să fie notificată autorității competente pentru ca aceasta să fie în măsură a stabili, după caz, data și, în consecință, suma cuvenită beneficiarului. Pentru evidența instituțională și acordarea în concret a acestor beneficii legale, legiuitorul a prevăzut, la art. 15, că drepturile respective se acordă la cerere, aceasta fiind depusă, în general, într-un termen de 60 de zile de la data la care dreptul cuvenit a devenit exigibil. Totodată, pentru situația în care este depășit acest termen, legiuitorul a stabilit, la art. 15 alin. (1) lit. d), faptul că drepturile prevăzute de ordonanța de urgență se stabilesc de la data depunerii cererii. Tot spre înștiințarea autorității competente, actul normativ stabilește, la art. 19 alin. (1), obligația beneficiarului drepturilor prevăzute de acesta de a comunica în scris primăriei orice modificare intervenită în situația sa, de natură să determine încetarea sau suspendarea plății drepturilor, în termen de 15 zile lucrătoare de la apariția acesteia.

17. În concluzie, Curtea reține că cerința prevăzută de art. 18 alin. (3) lit. a) din ordonanța de urgență nu constituie o excepție de la specificul procedurii reglementate de acest act normativ. Atât acordarea inițială a drepturilor prevăzute de ordonanța de urgență criticată, cât și reluarea plății acestora ca urmare a încetării motivelor de suspendare pot surveni oricând pe perioada cât acestea se cuvin persoanei îndreptățite, depind de îndeplinirea anumitor condiții și orice modificare a situației de fapt trebuie adusă la cunoștința autorității competente, într-un anumit termen rezonabil, fără ca această cerință să aibă caracter excesiv.

18. Dreptul de a beneficia de stimulentele de inserție nu poate fi asimilat, așa cum susține autoarea excepției, unui drept de creanță al beneficiarului împotriva statului și implicit, unui „bun” în sensul art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție. Una dintre trăsăturile unei creanțe pentru a putea fi valorificată — aceea de a fi certă — nu se verifică în contextul dreptului invocat, de a beneficia de stimulentele de inserție, deoarece, așa cum s-a arătat deja, acesta poate fi oricând suspendat sau poate înceta, în funcție de îndeplinirea anumitor condiții legale care îl și determină. Sub acest aspect, dreptul la acordarea stimulentei de inserție reprezintă un beneficiu legal, astfel că nu poate intra în sfera de protecție constituțională a dreptului de proprietate.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art. 18 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**
privind aprobarea stemei comunei Monor,
județul Bistrița-Năsăud

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Monor, județul Bistrița-Năsăud, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

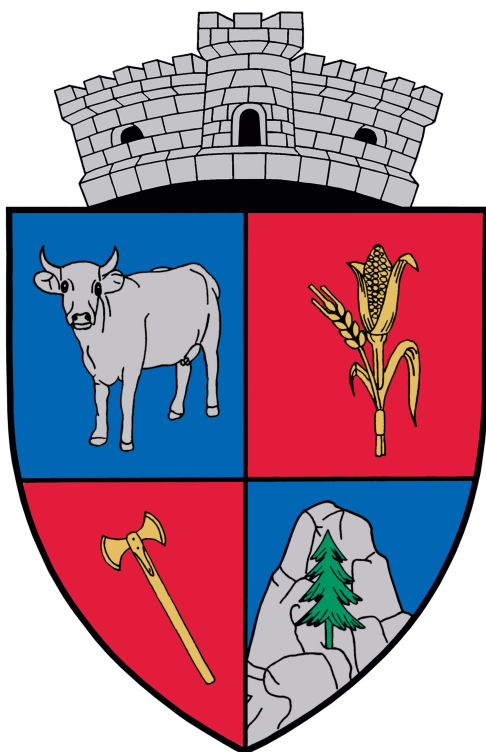
PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Nicolae-Liviu Dragnea

București, 25 martie 2015.
Nr. 221.

ANEXA Nr. 1*

ANEXA Nr. 2

STEMA
comunei Monor, județul Bistrița-Năsăud**DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE**
elementelor însumate ale stemei comunei Monor,
județul Bistrița-Năsăud**Descrierea stemei**

Stema comunei Monor, potrivit anexei nr. 1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, scartelat.

În partea superioară, în dreapta, în câmp albastru, se află o bovină de argint văzută din semiprofil, spre dreapta.

În partea superioară, în stânga, în câmp roșu, se află un știulete de porumb cu tulpină și două frunze, așezat în pal, alături de un spic de grâu de aur înclinat spre dreapta.

În partea inferioară, în dreapta, în câmp roșu, se află un topor (baltag) de aur cu coadă și două tășuri, poziționat în bandă, având tășurile în sus.

În partea inferioară, în stânga, în câmp albastru, se află un munte de argint, încărcat cu un brad verde, format din tulpină și patru rânduri de cetini.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Bovina și baltagul fac referire la una dintre ocupațiile de bază ale locuitorilor, creșterea animalelor.

Știuletele de porumb și spicul de grâu reprezintă altă ocupație a locuitorilor, agricultura, indicând și numărul satelor componente ale comunei.

Muntele reprezintă relieful predominant al zonei, iar bradul simbolizează bogăția silvică a localității.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 174/2010
privind stabilirea formei și conținutului permiselor de mic trafic de frontieră**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 16³ alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 174/2010 nr. 170 din 16 martie 2010, cu modificările și completările privind stabilirea formei și conținutului permiselor de mic trafic de frontieră, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea
p. Ministrul afacerilor externe,
George Ciamba,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 29 aprilie 2015.
Nr. 299.

ANEXĂ
(Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 174/2010)

PERMIS DE MIC TRAFIC DE FRONTIERĂ

Forma și mărimea documentului sunt în conformitate cu caracteristicile pentru cartela tip ID-I (document ICAO 9303, partea a treia).

Rubrici fața I:

Titlul documentului: PERMIS DE MIC TRAFIC DE FRONTIERĂ

Numărul documentului: element tactil format din 9 caractere alfanumerice

Numele: numele și prenumele titularului, în această ordine, pe maximum două rânduri

Valabil până la data de: data expirării permisului, în formatul ZZ.LL.AAAA

Locul emiterii și data de începere a valabilității: numele misiunii diplomatice/oficiului consular a/a/ României unde a fost formulată cererea pentru eliberarea unui permis de mic trafic de frontieră, urmat de data în forma ZZ.LL.AAAA.

Tipul de permis: PERMIS DE MIC TRAFIC DE FRONTIERĂ

Observații: în toate cazurile, se va insera textul: „Valabil numai împreună cu pașaportul seria ... nr. ...”:

seria și numărul pașaportului titularului.

Autoritatea emitentă: M.A.E. ROMÂNIA

Fotografia

Semnătura titularului

După caz, se va introduce denumirea documentului în limba țării terțe.

Rubrici fața a II-a:

Data și locul nașterii: data nașterii, în format ZZ.LL.AAAA, urmată de locul nașterii

Adresa: se va introduce adresa completă a titularului, pe maximum 3 rânduri.

Sexul: simbolizat prin litera F sau M

Cetățenia: se va introduce codul de 3 litere al statului a cărui cetățenie o deține titularul.

Observații: în toate cazurile, se va insera textul: „Valabil 30 km de la frontiera de stat dintre România și... (se va introduce numele statului terț cu care este încheiat acordul bilateral privind regimul de mic trafic de frontieră)”.

Sub rubrica „Observații” va figura textul „Unitățile administrativ-teritoriale situate parțial în zona de 30 km și parțial în zona cuprinsă între 30 km și 50 km de la frontiera comună vor fi considerate ca aparținând zonei de frontieră. Titularului i se interzice să se deplaseze în afara zonei de frontieră. Orice încălcare a acestei atenționări se sancționează conform legii.”

Zona citibilă optic (MRZ): în conformitate cu standardul ICAO

Elemente descriptive:

— Documentul conține un mediu de stocare electronică fără contact, în care sunt incluse elemente biometrice de identificare ale titularului.

— Documentul este construit sub forma unui card format din straturi de policarbonat laminat.

— Denumirile rubricilor se scriu în limba română, folosind diacritice.

— Culoare: variabilă roșu—albastru—roșu.

— Pe fundalul feței I, stema României este situată în partea dreaptă.

— Elemente de securitate: grafică de securitate (*guilloche* în două tonuri, fundal de securitate, microtext), cerneală variabilă optic, cerneală fluorescentă în spectrul UV, element holografic variabil optic, elemente de personalizare tactile

— Tehnici de tipărire utilizate: tipar în tehnologie *rainbow*, tipar *waterless*, tipar serigrafic

— Personalizarea: prin gravare laser

Permisele de mic trafic de frontieră eliberate de România corespund normelor de siguranță și specificațiilor stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 380/2008 al Consiliului din 18 aprilie 2008 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1.030/2002 de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanții țărilor terțe. Acestea vor putea fi adaptate în funcție de dinamica reglementărilor Uniunii Europene în domeniu.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 4

din 16 februarie 2015

Dosar nr. 15/1/2014/HP/C

Judecător Iulia Cristina Tarcea	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție
Judecător Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Judecător Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Judecător Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Petronela Cristina Văleanu	— judecător în cadrul Secției I civile — judecător-raportor
Rodica Susanu	— judecător în cadrul Secției I civile
Andreia Liana Constanda	— judecător în cadrul Secției I civile
Mihaela Paraschiv	— judecător în cadrul Secției I civile
Paula C. Pantea	— judecător în cadrul Secției I civile
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Rodica Zaharia	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător în cadrul Secției a II-a civile — judecător-raportor
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Mirela Polițeanu	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Simona Camelia Marcu	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Marin	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal
Viorica Iancu	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal
Gabriela Elena Bogasiu	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal — judecător-raportor
Veronica Năstasie	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 15/1/2014/HP/C este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj în Dosarul nr. 670/33/2014 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

1. „dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 1 din HG nr. 846/1996 privind acordarea de despăgubiri pentru cazurile de invaliditate sau de deces produse cadrelor militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente intervenite în timpul și din cauza unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare coroborat cu dispozițiile art. 4 și 5 din același act normativ, se poate considera că dreptul la indemnizația pentru deces, de 100 de solde, se naște direct în patrimoniul urmașilor legali sau este un drept ce aparține patrimoniului succesoral, cules de urmași în calitatea acestora de succesori;

2. dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 1 din HG nr. 846/1996 privind acordarea de despăgubiri pentru cazurile de invaliditate sau de deces produse cadrelor militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente intervenite în timpul și din cauza unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare, se poate considera că:

a) dreptul la despăgubiri, aici reglementat, este unic în sensul că se acordă o singură dată, în raport de starea inițială «produsă ca urmare a unor acțiuni militare...», fără a avea relevanță trecerea ulterioară într-un alt grad de invaliditate sau eventualul deces;

b) în ipoteza unei persoane din categoria celor vizate care parcurge în timp fiecare din cazurile reglementate în acest articol (invaliditate gradul III, trece apoi în invaliditate gradul II, apoi în invaliditate gradul I și în final decedează) se naște cu ocazia fiecărei încadrări într-un nou grad de invaliditate, respectiv a decesului:

— câte un drept nou pentru a beneficia de integralitatea despăgubirilor aferente acestuia; sau

— dreptul la diferența dintre indemnizația acordată inițial pentru starea de invaliditate mai ușoară și cea reglementată pentru starea de invaliditate mai gravă, respectiv diferența dintre indemnizația pentru invaliditate gradul I și cea pentru deces.”

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori, comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, răspunsurile curților de apel cu privire la problemele de drept ce fac obiectul sesizării, răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual

recurs în interesul legii, precum și un punct de vedere formulat de către Ministerul Apărării Naționale.

Președintele completului, doamna judecătoreasă Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

1. Titularul și obiectul sesizării

Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 20 octombrie 2014, în Dosarul nr. 670/33/2014, sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

1. „dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 1 din H.G. nr. 846/1996 privind acordarea de despăgubiri pentru cazurile de invaliditate sau de deces produse cadrelor militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente intervenite în timpul și din cauza unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare coroborat cu dispozițiile art. 4 și 5 din același act normativ, se poate considera că dreptul la indemnizația pentru deces, de 100 de solde, se naște direct în patrimoniul urmașilor legali sau este un drept ce aparține patrimoniului succesoral, cules de urmași în calitatea acestora de succesori;

2. dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 1 din H.G. nr. 846/1996 privind acordarea de despăgubiri pentru cazurile de invaliditate sau de deces produse cadrelor militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente intervenite în timpul și din cauza unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare, se poate considera că:

a) dreptul la despăgubiri, aici reglementat, este unic în sensul că se acordă o singură dată, în raport de starea inițială «produsă ca urmare a unor acțiuni militare (...)», fără a avea relevanță trecerea ulterioară într-un alt grad de invaliditate sau eventualul deces;

b) în ipoteza unei persoane din categoria celor vizate care parcurge în timp fiecare din cazurile reglementate în acest articol (invaliditate gradul III, trece apoi în invaliditate gradul II, apoi în invaliditate gradul I și în final decedează) se naște cu ocazia fiecărei încadrări într-un nou grad de invaliditate, respectiv a decesului:

— câte un drept nou pentru a beneficia de integralitatea despăgubirilor aferente acestuia; sau

— dreptul la diferența dintre indemnizația acordată inițial pentru starea de invaliditate mai ușoară și cea reglementată pentru starea de invaliditate mai gravă, respectiv diferența dintre indemnizația pentru invaliditate gradul I și cea pentru deces.”

2. Expunerea succintă a procesului

Reclamanta Sălăgean Gâncean Emilia Raveca a chemat în judecată pe pârâtul Ministerul Apărării Naționale, solicitând obligarea acestuia la plata despăgubirii în cuantum de 100 de solde de bază lunare brute pentru decesul soțului său ca urmare a participării acestuia la misiunea ISAF III din Afganistan în perioada 15 ianuarie — 10 iulie 2007 și a dobânzii aferente.

Prin Sentința civilă nr. 480/F din 10 martie 2014, Tribunalul Bistrița-Năsăud a respins excepțiile inadmisibilității acțiunii și a prescripției dreptului material la acțiune, invocate de pârâtul Ministerul Apărării Naționale, a admis acțiunea, astfel cum a fost

precizată, formulată de reclamanta Sălăgean Gâncean Emilia Raveca împotriva pârâtului Ministerul Apărării Naționale, și a obligat pârâtul să plătească reclamantei suma de 95.500 lei, cu titlu de despăgubiri, reprezentând contravaloarea a 100 solde lunare de bază brute, suma fiind actualizată cu indicii prețurilor de consum, precum și dobânda legală aferentă, începând cu data de 7 august 2013 și până la plata efectivă, precum și suma de 1.000 lei, reprezentând cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre s-a reținut că acțiunea în pretenții este admisibilă, întrucât reparația pecuniară poate fi pretinsă chiar și de unul dintre succesori, desocotirea dintre aceștia urmând a se realiza potrivit dreptului comun. Pe de altă parte, a apreciat că dreptul reclamat, constând într-o despăgubire în caz de deces, se naște direct în persoana urmașilor defunctului, în temeiul art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996, așa încât acesta nu putea exista în patrimoniul defunctului, cu consecința inapținutului transmițerii lui către succesori.

Pe fond, prima instanță a reținut că reclamanta este soția supraviețuitoare a militarului profesionist Sălăgean Gâncean Florin Aurel, care a participat la o misiune în Afganistan în perioada 5 ianuarie—30 iulie 2007. După întoarcerea din misiune, starea de sănătate a militarului s-a degradat treptat, fiind încadrat succesiv în gradele de invaliditate III, II și I, pentru ca, la data de 31 august 2010, să intervină decesul acestuia. Prin Decizia nr. A-2817/10 din 4 noiembrie 2010 a Comisiei de expertiză medico-militară de pe lângă Spitalul Militar Cluj-Napoca s-a apreciat că decesul a survenit „prin boală apărută în timpul și din cauza îndeplinirii serviciului militar (misiune în cadrul forțelor internaționale de menținere a păcii în teatrul de operațiuni militare din Afganistan)”.

Totodată, Tribunalul a evocat dispozițiile art. 85 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006 pentru recunoașterea meritelor personalului armatei participant la acțiunile militare și acordarea unor drepturi acestuia și urmașilor celui decedat, aprobată cu modificări prin Legea nr. 111/2007, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 1 și 5 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996 și ale art. 1 din Legea nr. 70/1997 privind acordarea despăgubirilor pentru cazurile de invaliditate sau de deces produse gradaților și soldaților din Ministerul Apărării Naționale ca urmare a unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare, precum și prevederile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 384/2006 privind statutul soldaților și gradaților profesioniști, cu modificările și completările ulterioare, și, în considerarea tuturor argumentelor expuse anterior, a admis acțiunea.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel ambele părți.

Apelanta-reclamantă a arătat, în esență, că, deși acțiunea a fost admisă, i-a fost ignorată cererea de actualizare a sumei acordate, așa încât cuantumul corect al sumei este de 105.708,95 lei.

Apelantul-pârât a prezentat situația de fapt, susținând că, la întoarcerea în țară din ultima misiune, în fișa de control medical a militarului profesionist Sălăgean Gâncean Florin Aurel, nu s-a consemnat nicio invaliditate survenită în urma participării la acțiunile militare și că, abia ulterior decesului acestuia, intervenit la data de 31 august 2010, prin Decizia medicală nr. A-2817/10 din 4 noiembrie 2010, comisia de expertiză de pe lângă Spitalul Militar Cluj-Napoca a stabilit existența unei legături de cauzalitate între deces și misiunea din Afganistan.

Acest apelant a criticat soluția instanței de fond și sub aspectul respingerii excepției inadmisibilității acțiunii, deoarece,

în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 70/1997 și art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996, despăgubirile se plătesc urmașilor legali (deci tuturor urmașilor legali, și nu doar unui singur urmaș) „potrivit legii”, fiind necesară corelarea cu dispozițiile legale în materia dreptului succesoral.

Pe de altă parte, a considerat că acțiunea este inadmisibilă, întrucât dreptul la despăgubiri nu exista în masa succesorală la momentul deschiderii moștenirii, nefiind transmis urmașilor defunctului și, pentru ca reclamanta să poată beneficia de despăgubiri ca urmare a decesului soțului, trebuia ca acesta să fi intervenit în timpul și din cauza (condiții cumulative) unor misiuni în afara țării.

Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă, în cadrul soluționării apelului, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept deduse judecătii, dispunând, totodată, suspendarea cauzei până la pronunțarea soluției cu privire la dezlegarea în drept a problemelor sesizate, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

3. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

Normele a căror interpretare se solicită sunt cuprinse în articolele 1, 4 și 5 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996 privind acordarea de despăgubiri pentru cazurile de invaliditate sau de deces produse cadrelor militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente intervenite în timpul și din cauza unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare.

Hotărârea Guvernului nr. 846/1996 are caracter militar și, potrivit art. 107 alin. (4) din Constituția României, nu se publică în Monitorul Oficial al României.

Actul normativ a fost adoptat în vederea organizării punerii în aplicare a prevederilor art. 21 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, care, la data respectivă, aveau următorul conținut:

„Art. 21. — Ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor în activitate și celor în rezervă, concentrați sau mobilizați în unități militare, li se acordă despăgubiri pentru cazurile de invaliditate sau de deces produse ca urmare a unor acțiuni militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente intervenite în timpul și din cauza serviciului militar sau a unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare.

Cuantumul despăgubirilor ce se acordă cadrelor devenite invalide, respectiv urmașilor celor decedate, se stabilește prin hotărâre a Guvernului.

Pensia pentru invaliditate permanentă, survenită în condițiile alin. 1, este egală cu solda lunară avută la data respectivă și se actualizează potrivit art. 11. Cadrele militare în rezervă sau în retragere pot opta pentru pensia din sistemul asigurărilor sociale de stat.”

4. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

Prin Încheierea din data de 20 octombrie 2014, în Dosarul nr. 670/33/2014, Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, motivată de următoarele:

1. de lămurirea modului de interpretare și de aplicare a dispozițiilor art. 1 coroborat cu dispozițiile art. 4 și 5 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996 depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât textele de lege incidente reglementează dreptul acordat, după împrejurări, fie ofițerilor, maiștrilor militari, subofițerilor în activitate și celor în rezervă, concentrați sau mobilizați în unități militare, fie urmașilor — în cazul decesului

acestora —, de a beneficia de plata unor despăgubiri pentru cazurile de invaliditate sau de deces produse ca urmare a unor acțiuni militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente intervenite în timpul și din cauza unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare și prevăd, *in crescendo*, despăgubirile datorate pentru cazurile de invaliditate de gradul III — 30 de solde de bază lunare brute, respectiv pentru invaliditate de gradul II — 50 de astfel de solde; invaliditate de gradul I — 60 de solde; pentru deces — 100 de solde;

2. problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

3. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 20 octombrie 2014.

5. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

5.1. Reclamanta Sălăgean Gâncean Emilia Raveca a apreciat că nu este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât, prin greșita redactare a art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996, se conferă, practic, capacitate de folosință unei persoane decedate, această eroare gravă fiind, ulterior, îndreptată prin art. 5, conform căruia indemnizația se acordă la cerere succesorilor, iar această chestiune poate fi dezlegată de instanța care judecă fondul cauzei.

Totodată, s-a învederat că, dacă militarul ar fi ajuns în grade de invaliditate și ar fi beneficiat de despăgubiri, era o altă situație, însă acesta a decedat și drepturile aparțin succesorilor. În opinia acesteia, sintagma „se acordă despăgubiri” la care se referă art. 1 din actul normativ menționat se identifică cu sintagma „se plătesc” la care se referă art. 5 din aceeași hotărâre, indemnizația de deces se acordă la solicitarea moștenitorilor, care au efectuat cheltuielile de înmormântare, fiind un drept divizibil, iar, dacă moștenitorii nu se înțeleg, aceștia se pot adresa instanței de judecată, reclamanta aflându-se în situația unei gestiuni de afaceri pentru fiica ei, fiind vorba de un drept care s-a născut ca urmare a decesului.

5.2. Pârâțul Ministerul Apărării Naționale a arătat că este vorba de o chestiune de drept nouă și este oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare pentru aspectele invocate.

Referitor la primul aspect pus în discuție, a învederat că, indiferent dacă dreptul se naște direct în patrimoniul urmașilor legali sau în patrimoniul succesoral cules de urmași în calitatea lor de succesori, despăgubirile în caz de deces se datorează tuturor urmașilor legali care au acceptat expres sau prin acte de folosință moștenirea, nu doar unora sau unuia dintre aceștia. Distribuția acestor sume se poate face numai proporțional cu cota-parte cuvenită fiecăruia, așa cum reiese și din certificatul de moștenitor.

Așadar, o acțiune întemeiată pe dispozițiile art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996 poate fi introdusă de toți moștenitorii legali sau de fiecare în parte, numai pentru cota-parte cuvenită fiecăruia potrivit legii.

Cu privire la cel de-al doilea aspect, a menționat că, în situația persoanelor prevăzute la art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996, nu se naște câte un drept nou, cu ocazia încadrării în grade diferite de invaliditate, ci se naște doar dreptul la diferența dintre indemnizația cuvenită pentru starea de invaliditate mai ușoară și cea reglementată pentru starea mai gravă sau deces.

6. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

Punctul de vedere al instanței de trimitere asupra problemei juridice supuse interpretării este în sensul că indemnizația de deces se naște direct în patrimoniul urmașilor legali, în acest sens fiind interpretarea dispozițiilor art. 1 coroborat cu art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996.

Cu privire la cea de-a doua chestiune de drept semnalată, s-au expus două puncte de vedere, după cum urmează:

— într-o primă opinie se apreciază că dreptul la despăgubiri reglementat de art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996 este unic în sensul că se acordă o singură dată, în raport de starea inițială „produsă ca urmare a unor acțiuni militare”, fără a avea relevanță trecerea ulterioară într-un alt grad de invaliditate sau eventualul deces.

Considerentele ce stau la baza acestei opinii sunt deduse din textul art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996, apreciind-se că dreptul la despăgubiri se leagă de situația creată în cadrul acțiunii militare, textul subliniind legătura necesară și directă dintre starea de invaliditate sau deces și acțiunile militare. Fiind un drept la măsuri de protecție reglementate de stat pentru persoane cărora le-a fost afectată integritatea corporală/viața pe teatrele de luptă internaționale, interpretarea nu se poate face în defavoarea celui ce se obligă, prin extinderea acesteia la situații pe care legiuitorul nu le-a avut în vedere (și anume, la situația agravării stării de sănătate în timp), cu atât mai mult cu cât acest set de măsuri de sprijin se încadrează într-un ansamblu de măsuri mult lărgit, constând din acordarea daunelor materiale aferente contractului de asigurare de viață și accidente, a indemnizației lunare pentru urmași în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 111/2007, cu modificările și completările ulterioare, a pensiei de urmaș, a bursei de studiu pentru urmaș, ca și din faptul angajării soției defunctului ca ofițer în cadrul armatei. Eventual, s-ar putea accepta a se considera ca, din dreptul aferent stării mai grave de invaliditate, să se deducă despăgubirea aferentă stării anterioare de invaliditate, agravarea dând eventual naștere la dreptul la diferența dintre despăgubirile prevăzute pentru cele două stări de invaliditate, respectiv la diferența dintre despăgubirile aferente invalidității și cele pentru deces;

— într-o a doua opinie se consideră că, în ipoteza unei persoane din categoria celor vizate, care parcurge, în timp, fiecare dintre cazurile reglementate în acest text (invaliditate gradul III, apoi invaliditate gradul II, ulterior invaliditate gradul I și, în final, deces), se naște, cu ocazia fiecărei încadrări într-un nou grad de invaliditate, respectiv a decesului, câte un drept nou pentru a beneficia de integralitatea despăgubirilor aferente acestuia.

Argumentele ce susțin a doua opinie sunt în sensul că, nefiind făcută nicio distincție de către legiuitor, aceasta nu poate fi făcută nici de către interpret, în sensul că, în măsura în care legiuitorul a reglementat patru tipuri de despăgubiri, fără a limita acordarea acestora la un singur tip, nu se poate restrânge acordarea lor în sensul propus în prima interpretare. În această opinie, pentru obținerea beneficiului despăgubirilor, este necesară stabilirea legăturii de cauzalitate între starea de invaliditate și activitatea desfășurată în timpul misiunii, chiar dacă apariția și constatarea stării de invaliditate au loc ulterior reîntoarcerii din misiune.

7. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

Referitor la problemele de drept care fac obiectul sesizării Curții de Apel Cluj — Secția I civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, în

baza art. 519 din Codul de procedură civilă, nu au fost identificate hotărâri judecătorești care să evidențieze practica judiciară la nivelul curților de apel și al instanțelor aflate în circumscripția lor teritorială referitoare la chestiunile de drept care fac obiectul prezentei sesizări.

Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu s-a verificat practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul sesizării Curții de Apel Cluj.

8. Jurisprudența Curții Constituționale

În urma verificărilor efectuate nu au fost identificate decizii ale Curții Constituționale cu privire la problemele de drept ce fac obiectul prezentului dosar.

9. Raportul asupra chestiunilor de drept

Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat, referitor la admisibilitatea sesizării, că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a instituției juridice privind pronunțarea unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, iar, în subsidiar, în cazul în care se va aprecia că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării formulate, referitor la prima problemă de drept, s-a arătat că dispozițiile art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996, coroborate cu prevederile art. 4 și 5 din același act normativ, se interpretează în sensul că dreptul la despăgubirea reglementată pentru decesul cadrelor militare, ca urmare a unor acțiuni militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente intervenite în timpul și din cauza unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare, se naște direct în patrimoniul urmașilor legali ai acestora (și poate fi pretins de oricare dintre succesori, sub rezerva desocotirii lor ulterioare).

În privința celei de a doua probleme de drept s-au conturat două puncte de vedere, potrivit cărora dispozițiile art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996 se interpretează în sensul că dreptul la despăgubiri nu este condiționat de starea inițială produsă ca urmare a unor acțiuni militare, respectiv dreptul la despăgubiri pentru rezultatul păgubitor se acordă în raport cu starea inițială produsă ca urmare a evenimentului vătămător, fără a avea relevanță trecerea ulterioară într-un alt grad de invaliditate sau, eventual, deces, fiind unanimă soluția de respingere, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă în Dosarul nr. 670/33/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prelabile în privința problemei de drept identificate la pct. 2 lit. b) din actul de investire a instanței supreme.

10. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctul de vedere formulat de pârât și chestiunile de drept ce se solicită a fi dezlegate, a reținut următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Așadar, legiuitorul, în cuprinsul articolului anterior menționat, a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ; în doctrină, ele au fost identificate după cum urmează:

1. existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;

2. cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

3. o chestiune de drept cu caracter de noutate;

4. Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

5. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

Preliminar analizei condițiilor de admisibilitate, astfel cum au fost conturate în doctrină, dar și în jurisprudența Înaltei Curți, un prim aspect care relevă inadmisibilitatea sesizării rezultă din analiza elementelor care diferențiază cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (control *a priori*).

Dacă este, de principiu, acceptat că inexistența unei practici neunitare denotă că instanța supremă poate fi sesizată pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, întrucât scopul preîntâmpinării practicii neunitare poate fi atins, chestiunea de drept care a suscit-o nefiind una care să fi creat deja divergență în jurisprudență, inexistența unei practici, în sine, nu poate decât să ducă la o concluzie în sens opus.

Examinarea datelor comunicate de către curțile de apel arată că, în decurs de nouăsprezece ani, câți au trecut de la adoptarea Hotărârii Guvernului nr. 846/1996, nicio altă instanță națională, în afară de titularul sesizării, nu a fost sesizată cu o cerere având un obiect similar cu cel dedus judecării instanței de trimitere.

În aceste condiții nu sunt create premisele apariției unei practici neunitare, care să poată fi preîntâmpinată pe calea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, iar o opinie jurisprudențială izolată nu poate să constituie temeiul declanșator al mecanismului procedurii reglementate de art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea privită din această perspectivă fiind inadmisibilă.

Separat de acest aspect, pentru ca mecanismul procedural reglementat prin articolul anterior menționat să nu fie deturnat de la scopul firesc al unificării practicii judiciare și utilizat pentru tranșarea în concret a aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, instanța supremă trebuie chemată să dea chestiunii de drept o rezolvare de principiu. Altfel spus, în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării.

În acest sens, în doctrină, a fost exprimată opinia, deși textul nu o afirmă expres, că sesizarea trebuie să vizeze chestiuni de drept susceptibile de interpretări diferite, care, odată aplicate în cauze concrete, ar genera o practică neunitară, iar aceste

interpretări diferite, doar prefigurate sau deja afirmate pe plan doctrinar, trebuie arătate în sesizare.

Spre deosebire de legislația franceză, care prevede expres condiția dificultății serioase, veritabile și pe cea a interesului pentru un număr mare de cazuri, pentru sesizarea instanței supreme, legislația internă lasă o largă marjă de apreciere titularilor sesizării sub acest aspect, ceea ce poate determina transformarea mecanismului hotărârii prealabile în reversul său, respectiv într-o procedură dilatorie pentru litigii caracterizate, prin natura lor, ca fiind urgente sau într-o procedură care va substitui mecanismul recursului în interesul legii.

În cazul analizat, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale care, cel puțin, în privința primei chestiuni de drept, nu comportă o reală dificultate, ele nefiind lacunare ori contradictorii în esență, ci, cel mult, redactate într-o manieră improprie.

De aceea, o interpretare corectă a prevederilor în vederea soluționării cererii impune realizarea unei analize de conținut și corelate a normelor cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 846/1996. Relaționarea acestor norme a fost expusă însă și în cuprinsul raționamentului judiciar realizat de titularul sesizării, ceea ce conduce la concluzia că nu este vorba de identificarea unor texte de lege lacunare ori controversate; prin urmare, rămâne atributul exclusiv al instanței de trimitere să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând în acest scop mecanismele de interpretare a actelor normative.

Hotărârea Guvernului nr. 846/1996 este un act administrativ cu caracter normativ adoptat în vederea organizării punerii în aplicare a prevederilor art. 21 alin. 1 și 2 din Legea nr. 80/1995, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut:

„Ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor în activitate și celor în rezervă, concentrați sau mobilizați în unități militare, li se acordă despăgubiri pentru cazurile de invaliditate sau de deces produse ca urmare a unor acțiuni militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente intervenite în timpul și din cauza serviciului militar sau a unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare.

Cuantumul despăgubirilor ce se acordă cadrelor devenite invalide, respectiv urmașilor celor decedate, se stabilește prin hotărâre a Guvernului.”

Prima problemă de drept sesizată vizează interpretarea dispozițiilor art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996, coroborate cu dispozițiile art. 4 și 5 din același act normativ, în sensul de a se stabili dacă dreptul la indemnizația pentru deces se naște direct în patrimoniul urmașilor legali sau este un drept ce aparține patrimoniului succesoral, cules de urmași, în această calitate.

Având în vedere conținutul lipsit de orice echivoc al art. 21 alin. 2 din Legea nr. 80/1995, cu modificările și completările ulterioare, citat mai sus, preluat în cuprinsul art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 846/1996 privind acordarea de despăgubiri pentru cazurile de invaliditate sau de deces produse cadrelor militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente intervenite în timpul și din cauza unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare, se apreciază că problema semnalată nu comportă o reală dificultate, care să necesite interpretarea printr-o hotărâre prealabilă.

În ceea ce privește condiția de admisibilitate care impune ca soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, se apreciază că

legătura dintre soluționarea pe fond a apelului și problema de drept sesizată poate fi identificată numai în cazul primelor două chestiuni de drept, întrucât se contestă dreptul reclamantei, în calitate de urmaș legal, de a beneficia de despăgubirile aferente decesului cadruului militar.

Cea de-a treia întrebare formulată de instanța de trimitere este însă pur ipotetică, nefiind necesară pentru dezlegarea cauzei, pentru că, în litigiul principal, nu se pune problema unei cuantificări a despăgubirilor pentru deces în sensul celor exprimate în încheierea de sesizare.

Din interpretarea prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, ce reclamă un raport de dependență dintre chestiunea de drept ce face obiectul sesizării și soluționarea pe fond a cauzei, rezultă că hotărârea pe care Înalta Curte o pronunță în procedura mecanismului judiciar de unificare a practicii trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra soluției din procesul principal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului, iar nu a unor situații ipotetice care ar putea fi generate de interpretarea textului normativ care face obiectul hotărârii prealabile.

Totodată, în analiza condiției de admisibilitate la care s-a făcut referire trebuie pornit de la datele concrete ale speței. Astfel, instanța a fost sesizată cu judecarea unei cereri prin care reclamanta Sălăgean-Gâncean Emilia Raveca a solicitat obligarea Ministerului Apărării Naționale la plata unor despăgubiri în cuantum de 100 de solde de bază lunare brute și a dobânzii aferente, pentru decesul soțului său, ca urmare a participării acestuia la misiunea ISAF III din Afganistan, în perioada 15 ianuarie 2007—10 iulie 2007. Situația de fapt

relevată de instanța de trimitere denotă împrejurarea că, după întoarcerea din misiune, soțul reclamantei a fost încadrat succesiv în gradele de invaliditate III, II și I, perioadă în care nu a solicitat acordarea despăgubirilor cuvenite gradului său de invaliditate, iar ca urmare a decesului acestuia, reclamanta, în calitate de soție supraviețuitoare, a promovat acțiunea pentru plata despăgubirilor în cuantum de 100 de solde de bază brute lunare.

Chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită urmărește interpretarea textului normativ în privința modalității de cuantificare a despăgubirilor în situația ipotetică — semnalată, ca atare, chiar de instanța de trimitere — în care o persoană parcurge, în timp, fiecare dintre gradele de invaliditate și apoi decedează, însă este de subliniat faptul că ipotezele semnalate în sesizare spre a fi lămurite nu se identifică cu situația concretă dedusă judecății, aflată pe rolul instanței de trimitere, astfel încât rezolvarea unei atari chestiuni de drept nu are aptitudinea de a fi utilă soluționării fondului cauzei.

În considerarea argumentelor expuse se apreciază că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu poate fi uzitat atât timp cât legiuitorul a limitat, prin condițiile restrictive de admisibilitate analizate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai în scopul preîntâmpinării apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu și numai în privința chestiunilor de drept de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, astfel încât consideră că sesizarea nu este admisibilă

Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din același act normativ,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă în Dosarul nr. 670/33/2014, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la următoarele probleme de drept:

1. „dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 1 din H.G. nr. 846/1996 coroborat cu dispozițiile art. 4 și 5 din același act normativ, se poate considera că dreptul la indemnizația pentru deces, de 100 de solde, se naște direct în patrimoniul urmașilor legali sau este un drept ce aparține patrimoniului succesoral, cules de urmași în calitatea acestora de succesori;

2. dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 1 din H.G. nr. 846/1996, se poate considera că:

a) dreptul la despăgubiri, aici reglementat, este unic în sensul că se acordă o singură dată, în raport de starea inițială «produsă ca urmare a unor acțiuni militare (...)», fără a avea relevanță trecerea ulterioară într-un alt grad de invaliditate sau eventualul deces;

b) în ipoteza unei persoane din categoria celor vizate care parcurge în timp fiecare din cazurile reglementate în acest articol (invaliditate gradul III, trece apoi în invaliditate gradul II, apoi în invaliditate gradul I și în final decedează) se naște cu ocazia fiecărei încadrări într-un nou grad de invaliditate, respectiv a decesului:

— câte un drept nou pentru a beneficia de integralitatea despăgubirilor aferente acestuia sau

— dreptul la diferența dintre indemnizația acordată inițial pentru starea de invaliditate mai ușoară și cea reglementată pentru starea de invaliditate mai gravă, respectiv diferența dintre indemnizația pentru invaliditate gradul I și cea pentru deces.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 16 februarie 2015.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

